

USTAWA
z dnia ... 2016 r.
o mediach narodowych

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa określa zadania instytucji mediów narodowych, ich organizację, sposób działania i finansowania oraz zasady sprawowania nadzoru nad tymi instytucjami.

Art. 2.

1. Instytucjami mediów narodowych, zwanymi dalej „instytucjami”, są narodowe instytucje radiofonii i telewizji oraz Polska Agencja Prasowa.
2. Narodowymi instytucjami radiofonii i telewizji są:
 - 1) Polskie Radio;
 - 2) Telewizja Polska;
 - 3) narodowe rozgłośnie regionalne:
 - a) Polskie Radio Białystok – Regionalna Rozgłośnia w Białymstoku,
 - b) Polskie Radio Pomorza i Kujaw – Regionalna Rozgłośnia w Bydgoszczy,
 - c) Polskie Radio Gdańsk – Regionalna Rozgłośnia w Gdańsku,
 - d) Polskie Radio Katowice – Regionalna Rozgłośnia w Katowicach,
 - e) Polskie Radio Kielce – Regionalna Rozgłośnia w Kielcach,
 - f) Polskie Radio Koszalin – Regionalna Rozgłośnia w Koszalinie,
 - g) Polskie Radio Kraków – Regionalna Rozgłośnia w Krakowie,
 - h) Polskie Radio Lublin – Regionalna Rozgłośnia w Lublinie,
 - i) Polskie Radio Łódź – Regionalna Rozgłośnia w Łodzi,
 - j) Polskie Radio Olsztyn – Regionalna Rozgłośnia w Olsztynie,
 - k) Polskie Radio Opole – Regionalna Rozgłośnia w Opolu,
 - l) Polskie Radio Merkury – Regionalna Rozgłośnia w Poznaniu,
 - m) Polskie Radio Rzeszów – Regionalna Rozgłośnia w Rzeszowie,

- n) Polskie Radio Szczecin – Regionalna Rozgłośnia w Szczecinie,
 - o) Polskie Radio dla Ciebie – Regionalna Rozgłośnia w Warszawie,
 - p) Polskie Radio Wrocław – Regionalna Rozgłośnia we Wrocławiu,
 - q) Polskie Radio Zachód – Regionalna Rozgłośnia w Zielonej Górze.
3. W strukturze Telewizji Polskiej działają oddziały terenowe określone w jej statucie.

Art. 3.

1. Instytucje pełnią misję publiczną.
2. Misją publiczną narodowych instytucji radiofonii i telewizji jest pozyskiwanie i rozpowszechnianie rzetelnych informacji z kraju i z zagranicy, kultywowanie tradycji narodowej oraz wartości patriotycznych i humanistycznych, przyczynianie się do zaspokajania duchowych potrzeb słuchaczy i widzów, rozbudzanie i zaspokajanie ich wszechstronnych zainteresowań, upowszechnianie dorobku polskiej i światowej nauki i twórczości artystycznej, popularyzowanie różnych form obywatelskiej aktywności, ułatwianie dostępu do obiektywnej informacji oraz tworzenie warunków pluralistycznej debaty o sprawach publicznych – przez oferowanie społeczeństwu i jego poszczególnym częściom zróżnicowanych programów radiowych i telewizyjnych oraz innych usług w zakresie informacji, publicystyki, kultury, edukacji, sportu i rozrywki z zachowaniem zasad bezstronności, pluralizmu, niezależności i wysokiej jakości.
3. Misją publiczną Polskiej Agencji Prasowej jest pozyskiwanie i przekazywanie odbiorcom rzetelnych, obiektywnych i wszechstronnych informacji z kraju i z zagranicy.

Art. 4.

1. W swoich przekazach instytucje dbają o kulturę języka polskiego, zachowanie wysokich profesjonalnych i etycznych standardów dziennikarstwa oraz należyłą jakość przekazów pod względem merytorycznym i technicznym.
2. Instytucje respektują chrześcijański system wartości, przyjmując za podstawę uniwersalne zasady etyki.

Art. 5.

1. Instytucje działają samodzielnie, kształtując treści i formy swoich przekazów zgodnie z zasadami niezależności redakcyjnej.
2. Przepis ust. 1 nie wyklucza odpowiedzialności innych osób za treść przekazów na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 6.

1. Instytucje są państwowymi osobami prawnymi.
2. Instytucją zarządza i reprezentuje ją na zewnątrz dyrektor naczelny, który może mieć zastępcę lub zastępców w liczbie określonej w statucie.
3. Dyrektor naczelny jest redaktorem naczelnym w rozumieniu ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.¹⁾).
4. W instytucjach działają społeczne rady programowe, które inspirują działania związane z pełnieniem misji publicznej, dokonują ich oceny oraz opiniują plany i decyzje dotyczące treści programowych i form przekazu związanych z pełnieniem misji publicznej.

Art. 7.

1. W pełnieniu misji publicznej instytucje korzystają ze wsparcia Funduszu Mediów Narodowych, zwanego dalej „Funduszem”.
2. Fundusz jest państwową osobą prawną.
3. Funduszem zarządza Rada Mediów Narodowych, zwana dalej „Radą”.
4. Rada nadzoruje działalność instytucji pod względem należytego pełnienia misji publicznej, zgodności z prawem i gospodarności. Rada i Przewodniczący Rady dokonują względem instytucji czynności określonych w ustawie.

Art. 8.

1. Nadanie statutu lub dokonanie w nim zmiany następuje w drodze:
 - 1) zarządzenia Marszałka Sejmu na wniosek Rady – w przypadku statutu Funduszu;
 - 2) uchwały Rady – w przypadku statutu instytucji.
2. Zarządzenie i uchwałę, o których mowa w ust. 1, ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Rozdział 2

Pełnienie misji publicznej

Art. 9.

Do zadań instytucji wynikających z misji publicznej należy w szczególności:

¹⁾Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 34, poz. 187, z 1990 r. Nr 29, poz. 173, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 770, z 1999 r. Nr 90, poz. 999, z 2001 r. Nr 112, poz. 1198, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 111, poz. 1181, z 2005 r. Nr 39, poz. 377, z 2007 r. Nr 89, poz. 590, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 235, poz. 1551, z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 156, poz. 934, Nr 205, poz. 1204 i Nr 282, poz. 1660, z 2012 r. poz. 1136 oraz z 2013 r. poz. 771.

- 1) pozyskiwanie i rozpowszechnianie rzetelnych informacji z kraju i z zagranicy;
- 2) utrwalanie wspólnoty narodowej i umacnianie odpowiedzialności za dobro wspólne;
- 3) wzbogacanie świadomości historycznej i przeciwdziałanie wypaczaniu obrazu historii Polski;
- 4) upowszechnianie wiedzy o Polsce za granicą;
- 5) rzetelne ukazywanie różnorodności wydarzeń i zjawisk w kraju i za granicą;
- 6) sprzyjanie swobodnemu kształtowaniu się poglądów obywateli oraz formowaniu się opinii publicznej;
- 7) umożliwianie obywatelom i ich organizacjom uczestniczenia w życiu publicznym poprzez prezentowanie zróżnicowanych poglądów i stanowisk oraz wykonywanie prawa do kontroli i krytyki społecznej;
- 8) wspieranie obywateli w korzystaniu z prawa do informacji publicznej;
- 9) ukazywanie wartości życia rodzinnego i działanie na rzecz umacniania rodziny;
- 10) przyczynianie się do wszechstronnego rozwoju młodego pokolenia oraz ochrony dzieci i młodzieży przed demoralizacją;
- 11) służenie rozwojowi nauki, oświaty i kultury, ze szczególnym uwzględnieniem polskiego dorobku intelektualnego i artystycznego, w tym popieranie rodzimej twórczości;
- 12) upowszechnianie wiedzy o języku polskim;
- 13) dokumentowanie twórczości radiowej i telewizyjnej oraz wydarzeń o doniosłym znaczeniu w dziejach Polski, przy czym archiwa instytucji stanowią ich własność;
- 14) zaspokajanie potrzeb Polonii i Polaków za granicą w zakresie dostępu do informacji o Polsce oraz więzi z Ojczyzną;
- 15) uwzględnianie informacyjnych i kulturalnych potrzeb żyjących w Polsce mniejszości narodowych i etnicznych;
- 16) uwzględnianie szczególnych potrzeb osób niepełnosprawnych;
- 17) kształtowanie postaw prozdrowotnych;
- 18) upowszechnianie świadomości ekologicznej;
- 19) propagowanie sportu;
- 20) propagowanie postaw i przedsięwzięć sprzyjających przeciwdziałaniu patologiom społecznym;
- 21) upowszechnianie umiejętności świadomego korzystania z mediów;
- 22) działanie na rzecz podnoszenia profesjonalnych i etycznych standardów w mediach oraz kwalifikacji osób w nich zatrudnionych;
- 23) współpraca z organami państwowymi i samorządowymi, Kościołem Katolickim, innymi kościołami i związkami wyznaniowymi, organizacjami pożytku publicznego oraz innymi

organizacjami i instytucjami, w tym działającymi wśród Polonii i Polaków za granicą, dla dobra wspólnego i dobra człowieka.

Art. 10.

1. W celu pełnienia misji publicznej:

- 1) Polskie Radio tworzy i rozpowszechnia:
 - a) ogólnokrajowe programy radiowe, w tym całodobowy program informacyjny,
 - b) program lub programy dla odbiorców za granicą, w tym dla Polonii i Polaków za granicą;
- 2) Telewizja Polska tworzy i rozpowszechnia:
 - a) ogólnokrajowe programy telewizyjne, w tym całodobowy program informacyjny,
 - b) program lub programy dla odbiorców za granicą, w tym dla Polonii i Polaków za granicą,
 - c) regionalne programy telewizyjne;
- 3) narodowe rozgłoszenie regionalne tworzą i rozpowszechniają regionalne programy radiowe.

2. Statut Telewizji Polskiej określa minimalny udział audycji tworzonych przez jej terenowe oddziały w poszczególnych programach ogólnokrajowych.

Art. 11.

Pełniąc misję publiczną, narodowe instytucje radiofonii i telewizji mogą w szczególności:

- 1) budować i eksploatować nadawcze i przekaźnikowe stacje radiowe i telewizyjne oraz inne urządzenia służące do dostarczania programów lub innych usług i rozwijania kontaktu z odbiorcami;
- 2) tworzyć i rozpowszechniać programy wyspecjalizowane, na których rozpowszechnianie uzyskano koncesję lub które wpisano do rejestru programów na podstawie ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1531, z późn. zm.²⁾);
- 3) tworzyć i dostarczać przez sieci telekomunikacyjne audialne, audiowizualne i tekstowe usługi niebędące programami, w tym audiowizualne usługi medialne na żądanie, uzupełniające, poszerzające lub wzbogacające programy i służące zaspokajaniu obywatelskich, społecznych, kulturalnych i edukacyjnych potrzeb społeczeństwa i jego części;

²⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 978 i 1830 oraz z 2016 r. poz. 25 i 443.

- 4) prowadzić prace nad nowymi technikami tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych;
- 5) rozwijać kontakty z odbiorcami programów i innych usług, w szczególności wykorzystując środki porozumiewania się na odległość;
- 6) prowadzić działalność produkcyjną, usługową i handlową, w tym w zakresie eksportu i importu, związaną z twórczością audiowizualną.

Art. 12.

1. Językiem przekazów instytucji jest język polski.
2. Używanie języka obcego lub języka regionalnego jako języka przekazu jest dopuszczalne, jeżeli jest uzasadnione względami informacyjnymi, edukacyjnymi lub artystycznymi, potrzebami mniejszości narodowych lub etnicznych, współpracą międzynarodową, korzystaniem z zagranicznego dorobku naukowego i kulturalnego albo prezentacją Polski za granicą.

Art. 13.

1. Instytucje są obowiązane upowszechniać stanowiska Marszałka Sejmu, Marszałka Senatu, Prezydenta Rzeczypospolitej i Prezesa Rady Ministrów.
2. Narodowe instytucje radiofonii i telewizji realizują obowiązek określony w ust. 1 w zakresie i formach wynikających z ich założeń redakcyjnych, z tym że nie mogą odmówić wyemitowania wystąpienia osoby sprawującej jedną z funkcji wymienionych w ust. 1 w czasie ustalonym przez tę osobę.
3. Polska Agencja Prasowa nie może odmówić umieszczenia w swoim serwisie informacyjnym pełnego tekstu przekazanego jej w tym celu stanowiska Sejmu, Senatu, Prezydenta Rzeczypospolitej lub Rady Ministrów.

Art. 14.

1. Narodowe instytucje radiofonii i telewizji są obowiązane przedstawiać w sposób rzetelny i pluralistyczny stanowiska zarejestrowanych w Rzeczypospolitej Polskiej partii politycznych, związków zawodowych i związków pracodawców w węzłowych sprawach publicznych.
2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:
 - 1) prezentowanie dyskusji, analiz, oświadczeń i wypowiedzi oraz wydarzeń związanych z działalnością partii politycznych, związków zawodowych i związków pracodawców, a także innych zwyczajowo przyjętych form wyrazu przedstawicieli i organów partii politycznych, związków zawodowych i związków pracodawców;

- 2) tworzenie i rozpowszechnianie audycji przedstawiających stanowiska podmiotów, o których mowa w pkt 1, z udziałem wyznaczonych przez nie osób.

Art. 15.

1. Narodowe instytucje radiofonii i telewizji są obowiązane umożliwiać organizacjom pożytku publicznego nieodpłatne informowanie o prowadzonej przez nie działalności nieodpłatnej w rozumieniu przepisów o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, uwzględniając różnorodność zadań publicznych tych organizacji oraz ich znaczenie dla społeczności.
2. Przepis ust. 1 nie wyklucza informowania o działalności organizacji pożytku publicznego w szerszym zakresie.

Art. 16

Narodowe instytucje radiofonii i telewizji składają Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji oraz Radzie roczne sprawozdania z wykonywania obowiązków określonych w art. 14 i 15.

Art. 17.

Podmioty uczestniczące w wyborach i podmioty uprawnione do udziału w kampanii referendalnej mają prawo do rozpowszechniania audycji za pośrednictwem narodowych instytucji radiofonii i telewizji na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 18.

1. Za zgodą Rady narodowe instytucje radiofonii i telewizji mogą zawierać porozumienia z właściwymi ministrami w sprawie tworzenia i rozpowszechniania audycji oświatowych związanych z realizacją szkolnych programów nauczania oraz innych programów edukacyjnych, w szczególności w dziedzinie nauki, kultury, sportu, ekologii i wiedzy obywatelskiej, a także programów służących upowszechnianiu wiedzy o Polsce za granicą. Porozumienie nie może naruszać zasady określonej w art. 5 ust. 1.
2. Do audycji, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów o audycjach sponsorowanych.

Art. 19.

1. Dyrektorzy naczelni instytucji opracowują dwuletnie plany pełnienia misji publicznej oraz roczne plany programowo-finansowe. Plany te powinny być zgodne ze standardami, o których mowa w art. 20.
2. Projekt planu przedstawia się właściwej społecznej radzie programowej, a także podaje się do wiadomości publicznej, zapraszając do zgłaszania uwag.

3. Rada rozpatruje projekt planu z udziałem dyrektora naczelnego i przewodniczącego społecznej rady programowej, zatwierdza go i podaje do wiadomości publicznej na stronach internetowych danej instytucji oraz Rady.

Art. 20.

1. Rada, po zasięgnięciu opinii ministrów właściwych do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej oraz finansów publicznych, a także Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, określa obowiązujące standardy planowania zadań instytucji w zakresie misji publicznej, finansowania tych zadań, rozliczania przez instytucje otrzymanych środków publicznych oraz kontroli i jawności ich przeznaczenia i wykorzystania, uwzględniając w szczególności wymagania wynikające z prawa Unii Europejskiej.
2. Uchwałę Rady podjętą na podstawie ust. 1 ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 21.

Statuty narodowych instytucji radiofonii i telewizji mogą przewidywać dalej idące ograniczenia emisji reklam i innych przekazów handlowych niż określone w ustawie wymienionej w art. 11 pkt 2.

Rozdział 3

Zatrudnianie na stanowiskach kierowniczych w instytucjach mediów narodowych

Art. 22.

1. Stosunek pracy między instytucją a jej dyrektorem naczelnym i jego zastępcą, a także stosunek pracy między Telewizją Polską a dyrektorem jej oddziału terenowego nawiązuje się na podstawie powołania.
2. Jeżeli na stanowisko, o którym mowa w ust. 1, zostaje powołany pracownik tej instytucji zatrudniony na podstawie umowy o pracę, dotychczasowy stosunek pracy ulega przekształceniu w stosunek pracy na podstawie powołania.
3. W przypadku osób, którym tymczasowo powierzono pełnienie obowiązków na stanowiskach, o których mowa w ust. 1, a także osób zajmujących inne stanowiska kierownicze stosunek pracy nawiązuje się na podstawie umowy o pracę.

Art. 23.

1. Przewodniczący Rady powołuje i odwołuje osoby pełniące funkcje określone w art. 22 ust. 1.

2. Powołanie następuje po przeprowadzeniu przez Radę konkursu.
3. Postanowienie Przewodniczącego Rady w sprawie powołania lub odwołania dyrektora naczelnego instytucji ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 24.

1. Przewodniczący Rady ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej i za pośrednictwem instytucji oraz na stronie internetowej Rady konkurs na stanowisko, o którym mowa w art. 22 ust. 1, wskazując w szczególności wymagania dotyczące kwalifikacji i doświadczenia zawodowego kandydatów oraz termin zgłaszania kandydatów, który nie może być krótszy niż 30 dni od dnia ogłoszenia.
2. Wymagania, o których mowa w ust. 1, określa Rada po zasięgnięciu opinii właściwej społecznej rady programowej, uwzględniając specyfikę i zadania danej instytucji.
3. Kandydatów mogą zgłaszać właściwa społeczna rada programowa oraz każdy podmiot uprawniony do zgłaszania kandydatów do tej rady. Kandydatów na stanowisko dyrektora oddziału regionalnego Telewizji Polskiej może zgłaszać zarówno jej społeczna rada programowa, jak i społeczna rada programowa danego oddziału terenowego.
4. Po upływie terminu zgłaszania kandydatów Rada sprawdza, czy kandydaci odpowiadają wymaganiom ogłoszonym w trybie ust. 1. Następnie Rada odbywa rozmowę z każdym prawidłowo zgłoszonym kandydatem, chyba że przeprowadzenie rozmowy z kandydatem napotyka poważne trudności z przyczyn nieleżących po stronie Rady.
5. W rozpatrywaniu kandydatur uczestniczą z głosem doradczym dwaj członkowie właściwej społecznej rady programowej, wyznaczeni w jej uchwale. Jeżeli konkurs dotyczy stanowiska dyrektora oddziału regionalnego Telewizji Polskiej, Społeczna Rada Programowa Telewizji Polskiej oraz społeczna rada programowa danego oddziału wyznaczają po jednym członku.
6. Członkowie Rady i wyznaczeni członkowie społecznej rady programowej przedstawiają Przewodniczącemu Rady indywidualne pisemne opinie o kandydatach.
7. Po rozpatrzeniu kandydatur Przewodniczący Rady powołuje jednego z kandydatów na dane stanowisko albo ponownie wszczyna procedurę konkursu.

Art. 25.

1. Dyrektora naczelnego powołuje się na dwuletnią kadencję. Ponowne powołanie na następną kadencję nie wymaga przeprowadzenia konkursu.
2. Odwołanie dyrektora naczelnego przed upływem kadencji jest dopuszczalne w przypadkach:
 - 1) złożenia rezygnacji;
 - 2) rażącego naruszenia obowiązków określonych w ustawie lub statucie;

- 3) niezatwierdzenia przez Radę dwuletniego planu pełnienia misji publicznej lub rocznego planu programowo-finansowego, o których mowa w art. 19;
 - 4) przedstawienia przez społeczną radę programową, zgodnie z art. 36 ust. 1, ujemnej oceny pełnienia misji publicznej przez daną instytucję w ciągu minionego roku kierowania nią przez dyrektora naczelnego;
 - 5) wystąpienia przez przewodniczącego społecznej rady programowej danej instytucji z umotywowanym wnioskiem o odwołanie dyrektora naczelnego.
3. W przypadku określonym w ust. 2 pkt 5 Przewodniczący Rady może odwołać dyrektora naczelnego tylko za uprzednią zgodą Rady.
 4. Po upływie kadencji dyrektor naczelny, który nie został powołany na następną kadencję, pełni funkcję do czasu powołania nowego dyrektora naczelnego, chyba że Przewodniczący Rady powierzy pełnienie obowiązków dyrektora naczelnego innej osobie.

Art. 26.

1. Do czasu rozstrzygnięcia konkursu Przewodniczący Rady może powierzyć określonej osobie pełnienie obowiązków na danym stanowisku na okres do 3 miesięcy.
2. Przepis ust. 1 można stosować ponownie, jeżeli jeszcze nie rozstrzygnięto konkursu.

Art. 27.

Rada określa zasady wynagradzania osób zatrudnionych na stanowiskach, o których mowa w art. 22 ust. 1, oraz na innych stanowiskach kierowniczych określonych w statucie instytucji.

Art. 28.

Czynności ze stosunku pracy w stosunku do dyrektora naczelnego lub osoby pełniącej jego obowiązki dokonuje Przewodniczący Rady.

Rozdział 4

Spoleczne rady programowe

Art. 29.

1. Rada powołuje członków społecznych rad programowych spośród kandydatów zgłaszanych przez stowarzyszenia twórcze, organizacje pożytku publicznego, Kościół Katolicki, inne kościoły i związki wyznaniowe, związki zawodowe, organizacje pracodawców, społeczno-zawodowe organizacje rolników, szkoły wyższe, Polską Akademię Nauk, Polską Akademię Umiejętności, Towarzystwo Naukowe Warszawskie oraz inne organizacje i instytucje, do

których ustawowych lub statutowych celów należy działalność w dziedzinie nauki, oświaty, kultury, mediów lub sportu.

2. Kandydatów do społecznej rady programowej programu lub programów Telewizji Polskiej dla Polonii i Polaków za granicą mogą zgłaszać również organizacje działające w kraju lub za granicą na rzecz łączności z Ojczyzną środowisk polonijnych lub Polaków za granicą.
3. Kandydatów do społecznych rad programowych rozgłośni regionalnych i oddziałów terenowych Telewizji Polskiej, które tworzą i rozpowszechniają audycje dla mniejszości narodowych lub etnicznych, mogą zgłaszać również stowarzyszenia działające na rzecz tych mniejszości.

Art. 30.

1. Społeczna rada programowa składa się z 9–15 członków.
2. Oprócz Społecznej Rady Programowej Telewizji Polskiej działa odrębna społeczna rada programowa w każdym z oddziałów terenowych oraz społeczna rada programowa programu lub programów Telewizji Polskiej dla Polonii i Polaków za granicą.
3. Nie można być jednocześnie członkiem więcej niż jednej społecznej rady programowej.

Art. 31.

1. Kadencja społecznej rady programowej trwa 3 lata.
2. Rada może powołać tę samą osobę na kolejną kadencję, jeżeli osoba ta została ponownie zgłoszona zgodnie z art. 29.
3. Rada po zasięgnięciu opinii społecznej rady programowej może odwołać przed upływem kadencji tej społecznej rady programowej jej członka, który bez usprawiedliwienia nie bierze udziału w posiedzeniach.
4. Członek społecznej rady programowej może zrzec się członkostwa przed upływem jej kadencji, składając oświadczenie Przewodniczącemu Rady.
5. W przypadku odwołania członka lub zrzeczenia się przez niego członkostwa przed upływem kadencji Rada uzupełnia skład społecznej rady programowej w trybie art. 29. Rada może jednak odstąpić od uzupełnienia składu społecznej rady programowej, jeżeli do końca kadencji pozostało nie więcej niż 9 miesięcy; w takim przypadku liczba członków społecznej rady programowej może być niższa niż wymagana w art. 30 ust. 1, jednak nie niższa niż 7.

Art. 32.

Członkowie społecznych rad programowych są w wykonywaniu swoich zadań niezależni, służąc dobru publicznemu.

Art. 33.

1. Rada powołuje przewodniczącego społecznej rady programowej spośród jej członków.
2. Społeczna rada programowa może, na wniosek przewodniczącego, powołać ze swojego grona wiceprzewodniczącego.
3. Rada może odwołać przewodniczącego społecznej rady programowej przez upływem jej kadencji w przypadku rezygnacji z tej funkcji lub na wniosek członków społecznej rady programowej stanowiących co najmniej połowę jej składu.

Art. 34.

1. Społeczna rada programowa uchwała regulamin swoich prac, który wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez Radę.
2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany regulaminu.

Art. 35.

Społeczna rada programowa podejmuje uchwały bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy liczby członków.

Art. 36.

1. Społeczna rada programowa, z zastrzeżeniem ust. 2, corocznie do dnia 28 lutego przedstawia Radzie oraz dyrektorowi naczelnemu ocenę pełnienia misji publicznej w poprzednim roku wraz z ewentualnymi zaleceniami. Jeżeli z oceny wynika, że działalność instytucji w tym zakresie nie zasługuje na aprobatę, należy to wyraźnie zaznaczyć w konkluzji.
2. Społeczne rady programowe oddziałów terenowych Telewizji Polskiej oraz społeczna rada programowa programu lub Telewizji Polskiej dla Polonii i Polaków za granicą corocznie do dnia 31 stycznia przedstawiają Społecznej Radzie Programowej Telewizji Polskiej oceny pełnienia misji publicznej odpowiednio przez dany oddział terenowy lub program w poprzednim roku. Społeczna Rada Programowa Telewizji Polskiej bierze te oceny pod uwagę, przygotowując ocenę, o której mowa w ust. 1.

Art. 37.

1. Dyrektorzy naczelni instytucji oraz dyrektorzy oddziałów terenowych Telewizji Polskiej i jej programu lub programów dla Polonii i Polaków za granicą współpracują z właściwymi społecznymi radami programowymi w celu wykonywania ustawowych zadań.
2. Obsługę organizacyjno-techniczną społecznych rad programowych zapewniają instytucje.
3. Osoby pełniące funkcje, o których mowa w ust. 1, są obowiązane bez zbędnej zwłoki ustosunkować się do kierowanych do nich uwag i postulatów właściwej społecznej rady programowej.

Art. 38.

1. Z tytułu udziału w posiedzeniach społecznej rady programowej oraz wykonywania czynności wynikających z jej uchwał członkowi społecznej rady programowej przysługują diety i zwrot wydatków na zasadach określonych przez Radę.
2. Suma kwot pobieranych miesięcznie przez członka społecznej rady programowej na podstawie ust. 1 nie może przekroczyć kwoty określonej w art. 21 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.³⁾)

Rozdział 5
Rada Mediów Narodowych

Art. 39.

1. W skład Rady wchodzi 6 członków, z których po dwóch powołują Sejm, Senat i Prezydent Rzeczypospolitej spośród obywateli polskich wyróżniających się wiedzą i doświadczeniem w sprawach związanych z zadaniami, działaniem i finansowaniem mediów.
2. Jednego z członków Rady Sejm powołuje spośród trzech kandydatów zgłoszonych przez najliczniejszy z klubów poselskich tworzonych przez ugrupowania, których przedstawiciele nie wchodzi w skład Rady Ministrów.
3. Marszałek Sejmu wyznacza klubowi, o którym mowa w ust. 2, termin 7 dni do zgłoszenia kandydatów. W razie bezskutecznego upływu tego terminu każdy klub poselski może zgłosić, w terminie 7 dni wyznaczonym przez Marszałka Sejmu, jednego kandydata.
4. Jeżeli żaden z kandydatów zgłoszonych zgodnie z ust. 2 nie uzyska w Sejmie większości głosów, członka Rady powołuje, po zasięgnięciu opinii klubów poselskich, Marszałek Sejmu spośród tych dwóch kandydatów, którzy w głosowaniu uzyskali najwięcej głosów.
5. Członkiem Rady nie może być osoba:
 - 1) pełniącą funkcję związaną z wykonywaniem kompetencji organu władzy wykonawczej lub wchodzącą w skład organów jednostek samorządu terytorialnego albo zatrudniona w Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej lub w urzędzie administracji rządowej bądź samorządowej;
 - 2) będącą członkiem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji lub zatrudniona w jej biurze;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 362, 596, 769, 1278, 1342, 1448, 1529 i 1540, z 2013 r. poz. 888, 1027, 1036, 1287, 1304, 1387 i 1717, z 2014 r. poz. 223, 312, 567, 598, 773, 915, 1052, 1215, 1328, 1563, 1644, 1662 i 1863, z 2015 r. poz. 73, 211, 251, 478, 693, 699, 860, 933, 978, 1197, 1217, 1259, 1296, 1321, 1322, 1333, 1569, 1595, 1607, 1688, 1767, 1784, 1844, 1893, 1925, 1932, 1992 i 2299 oraz z 2016 r. poz. 188 i 195.

- 3) znajdująca się w sytuacji, która może powodować konflikt między działaniem w interesie mediów narodowych a działaniem w interesie innego podmiotu rynku mediów.
6. Kadencja członka Rady trwa 6 lat.
7. Organ, który powołał członka Rady, odwołuje go przed upływem kadencji wyłącznie z powodu:
 - 1) złożenia rezygnacji;
 - 2) niespełniania wymagań wynikających z ust. 5;
 - 3) choroby trwale uniemożliwiającej sprawowanie funkcji;
 - 4) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione z winy umyślnej;
 - 5) złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego.
8. W przypadku upływu kadencji lub odwołania członka Rady organ, który powołał ustępującego członka, powołuje nowego członka Rady na pełną kadencję. W miejsce członka Rady powołanego w trybie określonym w ust. 2–4 powołuje się nowego członka Rady w tym samym trybie.
9. W związku z upływem kadencji członka Rady powołanego przez Sejm bądź Marszałka Sejmu, Senat lub Prezydenta Rzeczypospolitej odpowiednio Marszałek Sejmu, Marszałek Senatu lub Prezydent Rzeczypospolitej może powierzyć ustępującemu członkowi dalsze pełnienie obowiązków do czasu powołania nowego członka Rady, jednak nie dłużej niż przez 60 dni od dnia upływu kadencji,.
10. Marszałek Sejmu powołuje Przewodniczącego Rady spośród jej członków. Odwołanie z funkcji Przewodniczącego Rady przed ustaniem członkostwa w Radzie może nastąpić wyłącznie z powodu złożenia rezygnacji.

Art. 40.

Członkowie Rady są w wykonywaniu swoich funkcji niezależni, służąc dobru publicznemu.

Art. 41.

1. Rada:
 - 1) działa jako organ Funduszu w sposób określony w jego statucie;
 - 2) określa zakres, formę i terminy sprawozdań składanych Radzie przez instytucje w zakresie nieokreślonym w ustawie i statutach;
 - 3) rozpatruje, w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) skargi na działalność instytucji;
 - 4) opiniuje projekty ustaw i innych aktów normatywnych w zakresie mającym istotne znaczenie dla funkcjonowania instytucji lub Funduszu;

- 5) uchwała regulamin swoich prac;
 - 6) wykonuje inne kompetencje określone w ustawie lub statucie Funduszu;
 - 7) współpracuje z organami państwowymi oraz z innymi podmiotami w zakresie związanym z jej kompetencjami.
2. Rada podejmuje uchwały na posiedzeniu bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej 3 członków. W razie równowagi głosów przeważa głos przewodniczącego Rady.

Art. 42.

Przewodniczący Rady:

- 1) zwołuje posiedzenia Rady i przewodniczy jej obradom;
- 2) reprezentuje Radę na zewnątrz i czuwa nad wykonaniem jej uchwał;
- 3) nadzoruje pracę biura Rady;
- 4) wykonuje inne kompetencje określone w ustawie lub statucie Funduszu.

Art. 43.

Dyrektorzy naczelni instytucji są obowiązani udostępniać Radzie wszelkie informacje i dokumenty niezbędne do wykonywania jej kompetencji.

Art. 44.

Do wykonywania kompetencji Rady i Przewodniczącego Rady nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem art. 41 ust. 1 pkt 3.

Art. 45.

1. Członkowi Rady przysługuje miesięczne wynagrodzenie w kwocie wysokości przeciętnego wynagrodzenia, a w przypadku Przewodniczącego Rady – półtorakrotności przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015 r. poz. 748, 1240, 1302 i 1311).
2. Wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, podlega zmianie począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym ostatnio dokonano ogłoszenia.
3. Członek Rady ma prawo do zwrotu uzasadnionych kosztów podróży związanych z pełnieniem obowiązków na zasadach określonych odpowiednio w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju albo poza granicami kraju.

Art. 46.

1. Rada przedstawia corocznie do dnia 31 marca Sejmowi, Senatowi i Prezydentowi Rzeczypospolitej sprawozdanie ze swojej działalności, w tym z zarządzania Funduszem, za poprzedni rok oraz informację o najważniejszych problemach mediów narodowych. Rada przekazuje sprawozdanie i informację także Prezesowi Rady Ministrów oraz Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.
2. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać w szczególności ocenę pełnienia przez instytucje misji publicznej i stanu jej finansowania, a także ocenę przepisów obowiązujących w tym zakresie.
3. Sejm i Senat rozpatrują sprawozdanie i informację, o których mowa w ust. 1, łącznie z corocznym sprawozdaniem składanym przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 11 pkt 2.
4. Sejm, Senat i Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji mogą w formie uchwały zgłosić uwagi do sprawozdania i informacji, o których mowa w ust. 1.
5. Rada jest obowiązana ustosunkować się do uwag, o których mowa w ust. 4, w ciągu 30 dni od dnia doręczenia Przewodniczącemu Rady tekstu uchwały odpowiednio przez Marszałka Sejmu, Marszałka Senatu lub Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Każdy członek Rady może dołączyć do stanowiska Rady w tej sprawie swoje zdanie odrębne.

Art. 47.

Rada wykonuje swoje kompetencje przy pomocy biura, którego organizację określa statut Funduszu.

Rozdział 6 Gospodarka finansowa

Art. 48.

1. Podstawą gospodarki finansowej instytucji i Funduszu są roczne plany finansowe.
2. Dyrektor naczelny przygotowuje i przedstawia Radzie do zatwierdzenia roczny plan finansowy instytucji. Plan ten powinien być skorelowany z rocznym planem programowo-finansowym, o którym mowa w art. 19 ust. 1.
3. Rada uchwała roczny plan finansowy Funduszu i przekazuje go ministrom właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz finansów publicznych w trybie i terminach określonych w przepisach dotyczących prac nad projektem ustawy budżetowej.

4. Projekt zmian w planie finansowym Funduszu dokonywanych w ciągu roku podlega zaopiniowaniu przez sejmowe komisje właściwe w sprawach mediów narodowych i finansów publicznych.
5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia, zakres i układ planów finansowych instytucji i Funduszu, uwzględniając konieczność zapewnienia jawności i przejrzystości gospodarki finansowej tych osób prawnych oraz ich samodzielność w gospodarowaniu środkami przeznaczonymi na pełnienie misji publicznej.

Art. 49.

1. W dokumentacji, o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.⁴⁾), określa się zasady rachunkowości, w tym założowy plan kont, w sposób zapewniający ujęcie w księgach rachunkowych:
 - 1) przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do działań dotyczących bezpośrednio misji publicznej oraz do pozostałej działalności, a także metod przypisywania kosztów i przychodów do poszczególnych rodzajów prowadzonej działalności – w przypadku instytucji;
 - 2) odrębnie środków przeznaczonych na wspieranie misji publicznej instytucji i środków przeznaczonych na cele administracyjne – w przypadku Funduszu.

Art. 50.

1. Instytucje gospodarują samodzielnie swoim majątkiem i prowadzą samodzielną gospodarkę finansową w ramach posiadanych środków, kierując się zasadą efektywności ich wykorzystania.
2. Statut instytucji może określać czynności prawne, do których dokonania wymagana jest zgoda Rady. Czynność prawna dokonana bez takiej zgody jest nieważna.
3. Przepis ust. 2 nie uchybia wymaganiu uzyskania zgody ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa na dokonywanie czynności prawnych określonych w art. 5a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 154).

Art. 51.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 613, z 2014 r. poz. 768 i 1100 oraz z 2015 r. poz. 4, 978, 1045, 1166, 1333, 1844 i 1893.

W celu pozyskiwania dodatkowych środków na pełnienie misji publicznej instytucje mogą, za zgodą Rady, tworzyć spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i spółki akcyjne.

Art. 52.

Przychodami instytucji są:

- 1) środki przekazywane przez Fundusz na pełnienie misji publicznej;
- 2) wpływy z obrotu prawami do audycji;
- 3) opłaty za serwisy informacyjne;
- 4) wpływy z reklam i innych przekazów handlowych;
- 5) wpływy z audycji sponsorowanych;
- 6) wpływy z udziału w zyskach spółek, o których mowa w art. 51;
- 7) dotacje celowe z budżetu państwa z tytułu realizacji porozumień, o których mowa w art. 18 ust. 1, oraz z innych tytułów, określonych w odrębnych przepisach;
- 8) wpływy z innych źródeł, określonych w statucie.

Art. 53.

Otrzymywane przez instytucje środki z Funduszu mogą być przeznaczane wyłącznie na pełnienie misji publicznej. Przekazywanie tych środków i kontrola ich wydatkowania odbywa się zgodnie ze standardami, o których mowa w art. 20.

Art. 54.

1. Instytucje mogą emitować papiery wartościowe oraz zaciągać kredyty i pożyczki o terminie spłaty powyżej trzech miesięcy wyłącznie za zgodą ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Nie dotyczy to zobowiązań Funduszu wobec Banku Gospodarstwa Krajowego powstających w ramach obsługi bankowej rachunku, o którym mowa w art. 57 ust. 1.
2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wydaje zgodę albo odmawia wydania zgody w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o wyrażenie zgody na zaciągnięcie zobowiązań finansowych, o których mowa w ust. 1. Zgoda i odmowa zgody nie są decyzjami administracyjnymi.
3. W celu udzielenia zgody minister, o którym mowa w ust. 1, może żądać wszelkich informacji oraz dokumentów mających wpływ na zdolność do spłacenia zaciąganych zobowiązań finansowych wymienionych w ust. 1.
4. Udzielenie zgody oraz odmowa zgody nie powoduje powstania roszczeń w stosunku do Skarbu Państwa.

Art. 55.

Instytucje są obowiązane składać ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych sprawozdania o swoich zobowiązaniach finansowych w terminie 30 dni od dnia zakończenia danego kwartału w takim samym zakresie, w jakim państwowe osoby prawne są obowiązane składać sprawozdania o stanie zobowiązań według tytułów dłużnych na podstawie przepisów o finansach publicznych dotyczących sprawozdawczości jednostek sektora finansów publicznych w zakresie państwowego długu publicznego.

Art. 56.

1. Przychodami Funduszu są:

- 1) środki przekazywane Funduszowi na podstawie ustawy z dnia ... 2016 r. o składce audiowizualnej (Dz. U. ...);
- 2) dobrowolne wpłaty osób fizycznych dokonywane w celu wsparcia misji publicznej instytucji;
- 3) przychody z innych źródeł.

2. Dobrowolne wpłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 2, nie mogą być uzależniane od spełnienia określonych warunków, w szczególności dotyczących treści i form przekazów narodowych instytucji radiofonii i telewizji.

Art. 57.

1. Środki pochodzące ze źródeł określonych w art. 56 ust. 1 pkt 1 i 2 gromadzi się na odrębnym rachunku bankowym. Środki te i odsetki bankowe od tych środków mogą być wydatkowane wyłącznie na finansowanie misji publicznej instytucji, z zastrzeżeniem art. 58.
2. Nadwyżki środków na rachunku, o którym mowa w ust. 1, mogą być lokowane wyłącznie w terminowych lokatach bankowych.
3. Środki gromadzone na rachunku bankowym i lokatach, o których mowa w ust. 1 i 2, nie podlegają egzekucji.

Art. 58.

1. Od przychodów ze składki audiowizualnej oraz odsetek uzyskiwanych na rachunku bankowym i lokatach, o których mowa w art. 57, Fundusz tworzy odpis na wydatki administracyjne, w szczególności związane z funkcjonowaniem Rady, w wysokości nieprzekraczającej 1,5% sumy tych przychodów w danym roku. Wysokość odpisu określa się w planie finansowym Funduszu.
2. Ze względu na uzasadnione wydatki administracyjne limit określony w ust. 1 może być podwyższony w danym roku po zasięgnięciu opinii komisji sejmowych właściwych do spraw mediów narodowych i finansów publicznych.

Art. 59.

1. Obsługę bankową rachunku, o którym mowa w art. 57 ust. 1, prowadzi Bank Gospodarstwa Krajowego na zasadach określonych w umowie z Funduszem.
2. W przypadku niedoboru środków niezbędnych do terminowej obsługi zadań Funduszu Bank Gospodarstwa Krajowego w ramach obsługi bankowej może, na wniosek Funduszu, tymczasowo sfinansować ich realizację ze środków własnych. Zasady zwrotu środków udostępnionych przez Bank Gospodarstwa Krajowego przez Fundusz określa umowa, o której mowa w ust. 1.

Rozdział 7

Techniczne warunki emisji programów narodowych instytucji radiofonii i telewizji

Art. 60.

1. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w porozumieniu z Przewodniczącym Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji oraz Przewodniczącym Rady dokonuje, w drodze decyzji, rezerwacji częstotliwości niezbędnych do wykonywania ustawowych zadań przez narodowe instytucje radiofonii i telewizji oraz określa warunki wykorzystania tych częstotliwości. Do dokonywania, wprowadzania zmian lub cofania rezerwacji częstotliwości stosuje się przepisy art. 114 i 115 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, z późn. zm.⁵⁾).
2. W decyzjach, o których mowa w ust.1, zapewnia się częstotliwości niezbędne do pokrycia kraju zasięgiem odbioru:
 - 1) 12 ogólnokrajowych programów telewizyjnych;
 - 2) 10 ogólnokrajowych programów radiowych;
 - 3) regionalnych programów telewizyjnych;
 - 4) regionalnych programów radiowych;
 - 5) innych ogólnopolskich lub regionalnych programów radiowych lub telewizyjnych niezbędnych do wykonywania ustawowych zadań.
3. W decyzjach, o których mowa w ust. 1, zapewnia się częstotliwości niezbędne do rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych dla odbiorców za granicą.

Art. 61.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 827 i 1198, z 2015 r. poz. 1069, 1893 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 147.

Programy telewizyjne dla Polonii i Polaków za granicą w języku polskim oraz dla odbiorców za granicą w innych językach są rozpowszechniane w sposób rozsiewczy satelitarny.

Art. 62.

Do rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy, drogą rozsiewczą naziemną lub rozsiewczą satelitarną stosuje się art. 115 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

Rozdział 8 **Przepis końcowy**

Art. 63.

Ustawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych w ustawie z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę o mediach narodowych i ustawę o składce audiowizualnej (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE PROJEKTU USTAWY O MEDIACH NARODOWYCH

1. Uwagi wstępne

Projektowana ustawa o mediach narodowych stanowi część pakietu ustaw kompleksowo regulujących zadania, organizację i finansowanie mediów narodowych w Polsce. Pakiet ten obejmuje:

- 1) ustawę o mediach narodowych;
- 2) ustawę o składce audiowizualnej;
- 3) ustawę Przepisy wprowadzające ustawę o mediach narodowych i ustawę o składce audiowizualnej.

Na wdrażaniu tych ustaw będzie oparty proces reformy publicznego sektora mediów, który oprócz radiofonii i telewizji obejmie także Polską Agencję Prasową. Proces ten będzie rozłożony na 3 etapy, a mianowicie:

a) w czwartym dniu po dniu ogłoszenia pakietu ustaw, co w intencji projektodawców powinno nastąpić na przełomie maja i czerwca 2016 r., rozpoczną się prace nad zorganizowaniem Funduszu Mediów Narodowych i jego organu – Rady Mediów Narodowych;

b) w dniu 1 lipca 2016 r. dotychczasowe jednostki publicznej radiofonii i telewizji oraz Polska Agencja Prasowa, mające formę spółek akcyjnych Skarbu Państwa, ulegną z mocy prawa przekształceniu w państwowe osoby prawne – instytucje mediów narodowych; od tego dnia wpływy z opłat abonamentowych będą przychodami Funduszu Mediów Narodowych;

c) z dniem 1 stycznia 2017 r. system opłat abonamentowych zostanie zastąpiony systemem składki audiowizualnej.

Między określeniem zadań mediów narodowych i ich systemu instytucjonalnego, co jest domeną ustawy o mediach narodowych, a stworzeniem mechanizmu stabilnego pozabudżetowego finansowania, regulowanego ustawą o składce audiowizualnej, istnieje ścisła współzależność.

2. Obecny stan ustawodawstwa i jego epizodyczny charakter

Stan prawny stworzony ustawą z dnia 30 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2016 r. poz. 25; dalej: grudniowa ustawa epizodyczna) ma charakter tymczasowy. Dobitny wyraz dał temu ustawodawca w art. 4 tej ustawy, wskazując dzień 30 czerwca 2015 r. jako ostatni dzień jej obowiązywania. Konieczność pilnego ustanowienia nowej regulacji w zakresie normowanym grudniową ustawą epizodyczną wynika zatem z decyzji samego ustawodawcy. Zaniechanie uregulowania sytuacji prawnej istniejących jednostek radiofonii i telewizji po dniu 30 czerwca 2016 r. prowadziłoby do chaosu prawnego.

W grudniowej ustawie epizodycznej, której *ratio legis* jest wyłożone w uzasadnieniu poselskiego projektu tej ustawy (druk sejmowy nr 158) i w wystąpieniu posła sprawozdawcy Elżbiety Kruk (Sprawozdanie Stenograficzne z 7. posiedzenia Sejmu, obrady w dniu 30 grudnia 2015 r.), ustawodawca pośrednio wskazał kierunki przyszłej reformy.

Po pierwsze, u podstaw pozbawienia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji prerogatyw w zakresie powoływania części składu rad nadzorczych i powoływania członków zarządów spółek publicznej radiofonii i telewizji legła negatywna ocena łączenia w jednym organie państwowym funkcji regulatora rynku mediów elektronicznych, który powinien być bezstronny wobec wszystkich uczestników tego rynku, z funkcją organu wykonującego uprawnienia w sferze nadzoru właścicielskiego (*dominium*) wobec podmiotów reprezentujących własność państwową. Tylko ta pierwsza funkcja – regulatora rynku mediów – znajduje oparcie w konstytucyjnym statusie KRRiT. Według Konstytucji Krajowa Rada „stoi na straży wolności słowa, prawa do informacji oraz interesu publicznego w radiofonii i telewizji” (art. 213 ust. 1). Zadania te odnoszą się w równym stopniu do mediów publicznych i prywatnych. Konstytucja nie przewiduje żadnych szczególnych kompetencji KRRiT wobec mediów publicznych, przewiduje natomiast wydawanie przez KRRiT aktów normatywnych i indywidualnych kierowanych do podmiotów niepodporządkowanych jej organizacyjnie (art. 213 ust. 2; por. art. 92 i art. 93 ust. 1). Ustrojodawca przypisuje zatem KRRiT rolę niezależnego od rządu organu regulacyjnego, sprawującego władztwo publiczne (*imperium*) wobec niepodporządkowanych mu organizacyjnie nadawców.

Po drugie, wprowadzając uproszczony tryb powoływania i odwoływania rad nadzorczych i zarządów spółek przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, redukując liczbę członków rad nadzorczych do trzech i nie ustanawiając kadencji organów spółki powołanych w tym uproszczonym trybie, ustawodawca założył, że z dniem 1 lipca 2016 r. status prawny i sposób kreowania władz jednostek organizacyjnych poddanych regulacji ulegnie istotnej zmianie.

3. Nowy system instytucjonalny

Projektowana ustawa zachowuje wszystkie dotychczasowe jednostki organizacyjne działające w sferze mediów w oparciu o własność państwową, to jest Polskie Radio, Telewizję Polską, 17 rozgłośni regionalnych i Polską Agencję Prasową (art. 2). Nadaje im jednak nową formę prawną – państwowej osoby prawnej kierowanej przez dyrektora naczelnego, mającej status zbliżony do instytucji kultury. Taka forma bardziej sprzyja pełnieniu przez te jednostki misji publicznej niż forma spółki kapitałowej. Formę spółki akcyjnej przeforsowano w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2015 r. poz. 1531, z późn. zm.; dalej: ustawa z 1992 r.), czyli w pierwszym okresie transformacji ustrojowej, dla którego charakterystyczne było fetyszyzowanie form spółek kapitałowych.

Mechanizm przekształcenia dotychczasowych 20 spółek akcyjnych w 20 państwowych osób prawnych działających na podstawie projektowanych ustaw – przy zachowaniu ciągłości ich bytu prawnego i dotychczasowych nazw (jedynie bez dodatku „spółka akcyjna”) – jest precyzyjnie unormowany w trzeciej ustawie z wymienionego na wstępie pakietu. Szczególny charakter przekształconych osób prawnych wyraża się zarówno w wyeksponowaniu ich misji publicznej, jak i w nazwaniu ich „instytucjami mediów narodowych”. Zaliczenie do tej kategorii Polskiej Agencji Prasowej odpowiada koncepcji wyraźnego przypisania także jej – po raz pierwszy w polskim ustawodawstwie – misji publicznej (art. 3 ust. 3) i objęcia PAP najpóźniej od 1 lipca 2017 r. finansowaniem ze środków Funduszu Mediów Narodowych (o czym jest mowa w projekcie przepisów wprowadzających). Narodowe instytucje radiofonii i telewizji będą korzystać ze środków tego funduszu już od 1 lipca 2016 r.

Fundusz Mediów Narodowych (dalej: Fundusz lub FMN) będzie osobą prawną, której w systemie instytucjonalnym mediów narodowych będzie przypadać szczególna rola. Będzie to struktura wspierająca instytucje mediów narodowych, czyli narodowe instytucje radiofonii i telewizji oraz PAP, w realizowaniu misji publicznej. Wsparcie to będzie mieć wymiar finansowy i organizacyjny. W wymiarze finansowym Fundusz będzie przekazywać instytucjom środki pochodzące z daniny publicznej przeznaczony na finansowanie misji publicznej – w drugiej połowie 2016 r. jeszcze z opłat abonamentowych, od początku 2017 r. ze składki audiowizualnej. Wkrótce po ogłoszeniu projektowanej ustawy powstanie sześcioposobowa Rada Mediów Narodowych (dalej: Rada lub RMN), której przypadnie dwoista rola: RMN będzie zarządzać Funduszem jako osobą prawną i zarazem będzie

nadzorować 20 instytucji mediów narodowych pod względem należytego pełnienia misji publicznej, zgodności z prawem i gospodarności. W tej drugiej roli Rada poniekąd zastąpi 20 trzyosobowych rad nadzorczych dotychczasowych spółek albo – innymi słowy – będzie *sui generis* wspólną radą nadzorczą instytucji mediów narodowych, co spowoduje obniżenie kosztów nadzoru i zapewni jego jednolitość. W związku z tą drugą rolą Rada i jej przewodniczący będą wykonywać wobec instytucji mediów narodowych pewne kompetencje, które w spółkach przypadają radom nadzorczym, takie jak zatwierdzanie planów finansowych, przeprowadzanie konkursu na dyrektora naczelnego i powoływanie na tę funkcję czy ustalanie zasad wynagradzania kadry kierowniczej.

Między dwiema wymienionymi rolami RMN nie ma sprzeczności. Rada będzie bowiem dysponować środkami przeznaczonymi na pełnienie misji publicznej, a zarazem czuwać, by finalni odbiorcy tych środków, czyli instytucje mediów narodowych, rzetelnie wykonywali przypisane im zadania i prawidłowo rozliczali się z powierzonych im środków. Pod tym względem istnieje pewna analogia do pozycji spółki „matki” względem spółek „córek” w strukturach holdingowych.

Osobowość prawna Funduszu jest technicznoprawnym instrumentem zapewniającym jego majątkową odrębność od Skarbu Państwa i samodzielne działanie wobec osób trzecich, w tym instytucji mediów narodowych, w stosunkach cywilnoprawnych, w szczególności zawieranie z nimi umów we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność. Działając jako organ Funduszu, Rada nie będzie jednostką budżetową, lecz będzie finansowana ze środków Funduszu, w oparciu o odpis na cele administracyjne od przychodów pochodzących z daniny przeznaczonej na finansowanie misji publicznej (art. 58).

Rada będzie specyficznym organem działającym w sferze władztwa nad mieniem państwowym (*dominium*), a nie organem wykonującym władztwo publiczne wobec podmiotów niepodporządkowanych jej organizacyjnie (*imperium*). Logiczną tego konsekwencją jest nietraktowanie czynności rady i jej przewodniczącego wobec instytucji mediów narodowych jako decyzji administracyjnych (art. 44).

Należy podkreślić niezależność członków rady, powoływanie ich przez organy państwa pochodzące z wyborów powszechnych oraz niepołączalność członkostwa w Radzie z udziałem we władzy wykonawczej i samorządowej (art. 39). W połączeniu ze stabilnym pozabudżetowym finansowaniem daje to gwarancję niezależności mediów narodowych od bieżących decyzji politycznych. Kontrastuje to z systemem obowiązującym do końca 2015 r., w którym kadencja KRRiT jako instytucjonalnego filara systemu mediów publicznych mogła

być skracana przez nieprzyjęcie sprawozdania przez Sejm, Senat i Prezydenta RP (por. art. 12 ust. 4 ustawy z 1992 r.), w walnych zgromadzeniach spółek Skarb Państwa reprezentował Minister Skarbu Państwa, a dwaj członkowie rady nadzorczej byli wyznaczani przez tegoż ministra oraz Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Po wejściu w życie projektowanej ustawy media narodowe po raz pierwszy będą całkowicie niezależne od rządu.

Po raz pierwszy też ustawa zagwarantuje opozycji udział desygnowanej przez nią osoby w składzie kluczowego organu systemu, jakim będzie RMN. Dla osoby tej będzie zarezerwowane jedno miejsce w tym organie (art. 39 ust. 2).

4. Pełnienie misji publicznej i jej finansowanie

Projektowana ustawa dobitnie i jednoznacznie przesądza, że pierwszym i jedynym zadaniem instytucji mediów narodowych jest pełnienie misji publicznej. Precyzyjniej niż ustawa z 1992 r. definiuje misję publiczną instytucji narodowej radiofonii i telewizji, a także po raz pierwszy mówi *expressis verbis* o misji publicznej PAP. Określa wreszcie szeroki katalog dziedzin i form działania wynikających z misji.

Realizacja misji publicznej jest celem instytucji (art. 3), a ich wyróżnikiem – dbałość o kulturę języka polskiego, wysokie standardy etyczne i profesjonalne oraz jakość przekazów (art. 4 ust. 1). W przepisach ogólnych ustawy pojawia się także obowiązek respektowania chrześcijańskiego systemu wartości w oparciu o uniwersalne zasady etyki (art. 4 ust. 2); proponuje się utrzymać ten przepis w jego historycznym brzmieniu (por. art. 21 ust. 1a pkt 6 ustawy z 1992 r.), obrosłym orzecnictwem i komentarzami. Do naczelných zasad systemu należy również samodzielność mediów narodowych i ich niezależność redakcyjna (art. 5 ust. 1).

Ogólna definicja misji publicznej (art. 3) oraz przepisy o wynikających z niej szczegółowych zadaniach i środkach ich realizacji (art. 9–21) nawiązują do przepisów zawartych w obowiązującej ustawie z 1992 r. Silniej akcentuje się jednak działania na rzecz wspólnoty narodowej i dobra wspólnego, świadomości historycznej oraz wiedzy o Polsce za granicą (art. 9 pkt 2–4). Wyraźnie sformułowano dwa zadania dotychczas przemilczane, choć uwzględniane w praktyce: przyczynianie się do wszechstronnego rozwoju młodego pokolenia oraz ochrony dzieci i młodzieży przed demoralizacją (art. 9 pkt 10), a także współpracę z organami państwowymi i samorządowymi, kościołami i związkami wyznaniowymi, organizacjami pożytku publicznego oraz innymi organizacjami i instytucjami dla dobra wspólnego i dobra człowieka (art. 9 pkt 23).

Do katalogu przedsięwzięć i innowacji związanych z misją publiczną dodano niektóre nowoczesne usługi wynikające z dzisiejszego stanu rozwoju technologii, których nie uwzględniono w ustawie z 1992 r. (art. 11 pkt 3 i 5 projektowanej ustawy).

Zdecydowana większość środków publicznych przeznaczonych na finansowanie misji pochodzić będzie z daniny publicznej (składki audiowizualnej), dzielonej między instytucje mediów narodowych przez Fundusz. W 2017 r. należy spodziewać się przychodów Funduszu ze składki rządu 2 mld zł (dokładniejsze szacunki przedstawiono w uzasadnieniu projektu ustawy o składce audiowizualnej). Na razie składka audiowizualna będzie jedynym znaczącym źródłem przychodów Funduszu. W dalszej perspektywie ustawodawca zdecyduje się przyznać Funduszowi inne pozabudżetowe źródła zasilania.

Możliwość tworzenia i rozpowszechniania przez narodowe instytucje radiofonii i telewizji, w ramach ich misji publicznej, audycji edukacyjnych na podstawie porozumień zawieranych z właściwym ministrem, którą ustawa z 1992 r. wyraźnie przewiduje jedynie w przypadku audycji opartych na programach szkolnych ustalonych przez MEN, rozszerza się na inne dziedziny wiedzy, które mogą być przedmiotem zainteresowania innych ministerstw. Inaczej niż według dotychczasowej regulacji, udział mediów narodowych w takiej współpracy będzie dobrowolny i wyraźnie zagwarantowana będzie ich samodzielność redakcyjna (art. 18 ust 1).

Trudne do przecenienia znaczenie ma projektowany art. 20, zobowiązujący RMN, by po zasięgnięciu opinii właściwych ministrów oraz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów określiła obowiązujące standardy planowania zadań instytucji w zakresie misji publicznej, finansowania tych zadań, rozliczania przez instytucje otrzymanych środków publicznych oraz kontroli i jawności ich przeznaczenia i wykorzystania, uwzględniając w szczególności wymagania wynikające z prawa Unii Europejskiej. Uchwała Rady w tej sprawie zostanie ogłoszona w „Monitorze Polskim”. Standardy, o których mowa, pozwolą rozwiać wątpliwości Komisji Europejskiej, zgłoszone po raz pierwszy w 2011 r., co do zgodności zasad pomocy naszego państwa dla publicznej radiofonii i telewizji z wymaganiami prawa unijnego. Obszerność i szczegółowość wspomnianych standardów oraz wzgląd na potrzebę ich bieżącego dostosowywania do zmieniających się warunków stanowią przeciwskazanie, by regulować je wprost w ustawie. Z punktu widzenia prawa UE jest zresztą obojętne, jaka jest ranga aktu, w którym owe standardy zostaną określone – istotne jest, by były jawne, efektywne i przestrzegane w praktyce. Opracowanie standardów, o których mowa, będzie jednym z najpilniejszych zadań RMN po jej utworzeniu. W pracach tych zostaną wykorzystane dotychczasowe uwagi Komisji Europejskiej, a także projekty ustawodawcze, nad którymi

pracowano w okresie rządów PO-PSL, lecz których z nieznanych przyczyn nie doprowadzono do skutku, choć rządy te miały na to bardzo wiele czasu, zapewniały o swojej prounijności i dysponowały wystarczającą większością parlamentarną.

Zanim okrzepnie nowy system finansowania misji publicznej mediów narodowych, oparty na składce audiowizualnej, przedwcześnie byłoby zaostrenie przepisów ustawy z 1992 r. o radiofonii i telewizji w zakresie limitów reklamy i innych przekazów handlowych w mediach narodowych. Tendencję pożądaną zmian wskazuje jednak art. 21 projektowanej ustawy, który dopuszcza wprowadzanie dalej idących ograniczeń w statutach narodowych instytucji radiofonii i telewizji.

5. Społeczne rady programowe

Nacisk na pełnienie misji publicznej wiąże się z dążeniem do uspołecznienia realizacji tego zdania. Celowi temu służyć będzie ustanowienie we wszystkich instytucjach mediów narodowych społecznych rad programowych. W odróżnieniu od rad programowych dotychczasowych spółek (por. art. 28a ustawy z 1992 r.) partie polityczne nie będą mieć wpływu na ich skład, ponieważ znajdą się w nim wyłącznie osoby desygnowane przez instytucje i środowiska nieuczestniczące w grze politycznej (art. 29 projektowanej ustawy). Społeczne rady programowe będą mieć w sprawach pełnienia misji publicznej głos doradczy. Projektowana ustawa zawiera przy tym elementy wzmacniające znaczenie tego głosu, gwarantując radom:

- a) udział w przygotowywaniu dwuletnich planów pełnienia misji publicznej i rocznych planów programowo-finansowych (art. 19 ust. 3);
- b) udział w ustalaniu wymagań stawianym kandydatom w konkursach na stanowiska kierownicze (art. 24 ust. 2);
- c) udział w przesłuchiowaniu kandydatów i ich opiniowaniu (art. 24 ust. 5);
- d) dokonywanie rocznej oceny pełnienia przez instytucję misji publicznej (art. 36) z tym skutkiem, że ujemna ocena stanowić podstawę do ewentualnego odwołania dyrektora naczelnego (art. 25 pkt 4);
- e) prawo wnioskowania do RMN o odwołanie dyrektora naczelnego (art. 25 ust. 2 pkt 5).

6. Gospodarka finansowa

Osoby prawne działające na podstawie projektowanej ustawy nie będą czerpać środków z budżetu państwa, z wyjątkiem ewentualnych dotacji otrzymywanych przez instytucje mediów narodowych (art. 52 pkt 7). Ramy ich gospodarowania będą określać roczne plany finansowe (art. 48 ust. 1).

Instytucje, które dotychczas są spółkami akcyjnymi Skarbu Państwa, nie są zaliczane do sektora finansów publicznych (por. art. 9 pkt 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, Dz.U. z. 2013 r. poz. 885, z późn. zm.), dzięki czemu nie podlegają wielu rygorom tej ustawy. W przepisach wprowadzających cytowany przepis ustawy o finansach publicznych zostanie uzupełniony o instytucje mediów narodowych, co zapewni ciągłość ich dotychczasowej sytuacji w tym aspekcie. Niektóre rygory charakterystyczne dla gospodarki finansowej sektora finansów publicznych znajdują się jednak w projektowanej ustawie o mediach narodowych (art. 54 i 55).

FMN, jak większość państwowych osób prawnych, będzie podmiotem sektora finansów publicznych ze wszystkimi konsekwencjami.

Stabilność finansowa Funduszu jest zapewniona dzięki wpływom ze składki audiowizualnej. Środki pochodzące z tego źródła mają być w całości przeznaczone na finansowanie misji publicznej instytucji mediów narodowych, a nadwyżki mogą być lokowane wyłącznie w terminowych lokatach bankowych (art. 57 ust. 2). Przejściowy niedobór może zostać tymczasowo sfinansowany przez bank prowadzący obsługę rachunku; środki udostępnione przez bank zostaną mu zwrócone przez Fundusz (art. 59 ust. 2). Koszty administracyjne Funduszu będą pokrywane z odpisu od przychodów na rachunku podstawowym (obsługującym misję publiczną), przy czym odpis ten w zasadzie nie może przekroczyć 1,5% sumy tych przychodów w danym roku (art. 58 ust. 1); wyjątkowo Fundusz może ten limit przekroczyć, co wymagać będzie uprzedniego zaopiniowania przez właściwe komisje sejmowe (art. 58 ust. 2).

Wdrożenie projektowanej ustawy nie wymaga żadnych nakładów z budżetu państwa.

7. Upoważnienia do wydania aktów wykonawczych

Jedynym aktem wykonawczym prawa powszechnie obowiązującego będzie rozporządzenie Ministra Finansów wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 48 ust. 5. Rozporządzenie określi zakres i układ planów finansowych instytucji i Funduszu

począwszy od 2017 r. Będzie to regulacja o charakterze technicznym, w żadnym wypadku nieingerująca w samodzielność instytucji i Funduszu w wykonywaniu ich ustawowych zadań. W przepisach wprowadzających zawarte są unormowania, według których instytucje działają do końca roku 2016 na podstawie dotychczasowych planów, a Fundusz będzie działał na podstawie uproszczonego planu finansowego, zatwierdzonego przez Marszałka Sejmu.

Wspominany już art. 20 projektowanej ustawy zobowiązuje Radę do określenia standardów finansowania misji publicznej instytucji mediów narodowych ze środków publicznych. Przepisy wprowadzające wyznaczają Radzie termin ogłoszenia tych standardów – 31 października 2016 r.

Aktami wykonawczymi *sensu largo* są także statuty osób prawnych działających na podstawie projektowanej ustawy. Zgodnie z dyspozycją art. 35 *in fine* Kodeksu cywilnego statut będzie określać organizację i sposób działania danej osoby prawnej. Wiele szczegółowych rozwiązań w tym zakresie znalazło się zresztą wprost w przepisach ustawy. Kompetencja do nadania statutu instytucji mediów narodowych przysługuje Radzie, a kompetencja do nadania statutu Radzie – Marszałkowi Sejmu, działającemu na wniosek Rady (art. 8 ust. 1). Pierwsze rozwiązanie jest uzasadnione pozycją Rady jako organu nadzorującego. Drugie rozwiązanie oparte jest na założeniu, że projekt statutu uchwalony przez Radę i regulujący wykonywanie jej kompetencji powinien podlegać kontroli ze strony organu zewnętrznego. Kompetencja Marszałka Sejmu w tym zakresie jest uzasadniona tym, że właśnie on, choć nie sprawuje nadzoru nad Radą, powołuje jej przewodniczącego (art. 39 ust. 10). Notabene dotychczasowe ustawodawstwo zna przypadki nadawania statutu przez Marszałka Sejmu: dotyczy to nadania statutu NIK na wniosek prezesa tej instytucji (art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o NIK) oraz statutu Państwowej Inspekcji Pracy (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy).

8. Ogłaszanie niektórych aktów w „Monitorze Polskim”

W celu zapewnienia jawności funkcjonowania systemu instytucjonalnego określonego w projektowanej ustawie przewiduje się ogłaszanie w Dzienniku Urzędowym RP „Monitor Polski” następujących aktów wydawanych na jej podstawie:

- a) statutów instytucji i Rady (art. 8 ust. 2);
- b) standardów określanych na podstawie art. 20;
- c) powołania lub odwołania dyrektora naczelnego instytucji (art. 23 ust. 3).

W pierwszym i trzecim punkcie chodzi o zakres informacji, które w przypadku dotychczasowych spółek akcyjnych są jawne za pośrednictwem Krajowego Rejestru Sądowego. Ponieważ spółki te z dniem 1 lipca 2017 r. zostaną wykreślone z KRS, a osoby prawne kontynuujące ich byt prawny nie będą ujawniane w rejestrze, publikowanie powyższych aktów, dotyczących osób prawnych o szczególnym znaczeniu publicznym, w „Monitorze Polskim” jest tym bardziej uzasadnione.

9. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Organizacja i sposób działania mediów narodowych nie są poddane regulacjom unijnym. Regulacje te odnoszą się natomiast do pomocy finansowej państwa dla nadawców publicznych. Omówienie i wykładnię tych regulacji zawiera zwłaszcza Komunikat Komisji w sprawie stosowania zasad pomocy państwa wobec radiofonii i telewizji publicznej (2009/C 257/01). W tym zakresie projektowana ustawa nie tylko nie zawiera żadnej treści niezgodnej z prawem unijnym, ale ponadto zobowiązuje RMN do określenia i ogłoszenia obowiązujących standardów, które będą uwzględniać wszystkie wymagania wynikające z prawa Unii Europejskiej (art. 20). Projekt uchwały Rady w tej sprawie podlega zaopiniowaniu przez kompetentne organy Rzeczypospolitej. Projektodawcy zakładają, że określenie standardów będzie poprzedzone także konsultacjami z ekspertami Komisji Europejskiej.

W zakresie, w jakim przedmiot projektowanej ustawy jest objęty prawem Unii Europejskiej, jest w pełni z nim zgodny.